

Introit: Buď jméno Boží požehnáno od věků až na věky, nebo moudrost a síla jeho jest. (Da 2,20 - Heslo JB pro dnešní neděli)

Píseň: 539 *Má Pán Ježíš, má mě rád (Korejský zpěvník: 29)*

Modlitba: Pane Bože,

ty máš rád miminka, malé děti, velké děti i dospělé. Odvážně se všichni nazýváme tvými dětmi.

Děkujeme, že se můžeme považovat se za členy tvé rodiny, oslovovat tě v modlitbě Otče, důvěřovat ti, počítat s tvou péčí, pozorností, přízní.

Děkujeme za spoustu možná nenápadných povzbuzení, rozjasnění, uzdravení. Za kapky deště, vůni rozkvetlých růží, vlídné slovo, úsměv. Za úlevu od bolesti, návštěvu, která potěšila. Za usmíření, uvolnění cesty, nalezení společné řeči. Děkujeme, že jsme sami někdy dostali nápad nebo odvahu ustoupit nebo někomu posloužit, že nám přišla na mysl slova, která povzbudí. Odpusť, když jsme zatvrzelí. Odpusť, co jsme pokazili.

Děkujeme za pestrost. Děkujeme, že si můžeme s lidmi z daleka být blízcí, být bratry a sestrami, i když to v jazyce těch druhých neumíme říct. Děkujeme, že nás víra v tebe spojuje s lidmi odjinud, konkrétně s křesťany z Koreje.

Prosíme, požehnej dnes naše společné bohoslužby. Amen.

Čtení: 2J 1-6

Píseň korejského pěveckého sboru

Text kázání: Ex 13,11-16

Kázání:

Jsem zmatená a trochu vystrašená.

Co se to děje?

Co se to jenom chystá?...

"Co je to za tajemství? Co je to za tajné překvapení?" ptám se nedočkavě. "Řekněte, řekněte!"

A tancuju kolem nich, dokud mě teta Fischgrundová nechytí.

Chvilí stojím bez hnutí, než teta Kamila rozhodne: "Už jí to musíme říct."

Všechny tety se na sebe dívají, trochu v rozpacích.

Teta Kamila začne vyprávět: "Před mnoha a mnoha lety jsme byli otroci a žili jsme v zemi zvané Egypt."

"Tak jako dnes?" ptám se.

Ostatní přikyvují a teta Kamila pokračuje:

"Byl tam krutý vládce, který nenáviděl Židy..."

"To byl Hitler!" vykřikla jsem.

"Ne, byl to faraon a choval se k Židům tak špatně, že jedině, co si všichni přáli, bylo odejít a jít do vlastní země..."

Maminka mě objímá a mně je najednou u ní na klíně tak teplounko, že usínám... (z knihy: Annika Tetzner: Červená stuha - terezínské ghetto očima dítěte)

Holčička, v knížce jí říkají Bubele, je svědkem přípravy něčeho zvláštního, cítí to ve vzduchu, všichni se chovají nezvykle, je to tajemství... Řekněte! Řekněte! nemůže se dívka dočkat. Víte, co je to za událost, která se chystá?

Četli jsme dnes kousek biblického příběhu z knihy Exodus. Ve 12. a 13. kapitole je třikrát zmíněn rozhovor s dětmi o tom, co se to děje. Co znamenají ty věci, které vy dospělí děláte? (chystají beránka - 12,26; jedí se nekvašené chleby 13,8; zvláště se nakládá s prvorozeným zvířetem 13,14).

Až se tě tvůj syn v budoucnu zeptá, co to znamená...

Starověký svět toužil po nesmrtelnosti. Poukazují na to třeba babylonská věž nebo monumentální stavby v Egyptě. "V protikladu k tomu vychází judaismus ze zcela jiného přesvědčení. Podle něj svou smrtelnost překonáme, pokud vneseme do srdcí svých dětí své ideály. A

naše děti je předají svým dětem a tak dále až do konce světa. Obrazně můžeme říct, že jestliže se Babyloňané a Egypťané starali o ohromující stavby, praotec Abrahám a jeho potomci se věnovali stavitelům. Judaismus je charakteristický svým zaměřením na děti, které se v něm dostaly do centra pozornosti." (Jonathan Sacks: O svobodě a náboženství)

V židovství jsou děti v centru pozornosti. Ne proto, že jsou skvělé nebo roztomilé. Proto, že jim musíme předat to nejdůležitější. Víru, tradici, základy, na kterých stojíme. Proto se při tom nejhlavnějším židovským svátku opakovaně právě děti ptají, co se to děje...

Při židovském svátku pesach se připomíná, jak Izraelci vyšli z otroctví v Egyptě. Krví beránka pomazávali veřeje svých domů. Anděl smrti, který pak procházel Egyptem a zabíjel vše prvorozené, tyto domy přeskočil. Na památku toho se o velikonocích jí beránek. A také je Bohu zasvěceno vše prvorozené, co otevírá lůno. Synové lidští i zvířecí patří Hospodinu. V egyptském otroctví faraó přikázal zabít novorozené chlapce. (Proto taky Mojžíše dali do té ošatky...) Faraon chtěl ukázat, že on je tím neomezeným vládcem, který rozhoduje i o životě a smrti. (Podobně v čase narození Ježíše nechal zabít narozené chlapce v okolí Betléma král Herodes.) Při pesachu je ale řečeno jasné ne: ty, faraone, nejsi pánem nad životem a smrtí. Bolestně to poznáš ve svém nejbližším okolí. Ale ani Izraelci nejsou pány nad životem a smrtí. I oni si mají připomínat, že dar života, narození je od Boha. Prvorozené patří Bohu.

Děti jsou v centru pozornosti. Jsou účastny dění a vypráví se jim příběh. Jde to spolu ruku v ruce. Samotné dění bez příběhu (hagady) by bylo magií. Proto je tak důležitý příběh. Nejde o to všemu a úplně porozumět. Jde o to do příběhu vstoupit, stát se jeho součástí nebo naopak - přijmout příběh do sebe, přivlastnit si jej. Ano, mě se to týká. Je to (také) o mně. Jako ta terezínská holčička vykřikla, že jde o Hitlera.... Ten příběh se bytostně dotýkal jí a jejího života.

Je konec školního roku. Dětem se uzavírá určitý blok vzdělávání, končí rok i v nedělní škole, o prázdninách budou děti možná více s námi dospělými. Nebo ne více, ale jinak. Možná bude čas i na otázky. Proč? Co to znamená? Co to pro tebe znamená? (Možná to ale vůbec s prázdninami nesouvisí.) Přemýšlejme o otázkách. Ptají se nás naše děti na něco? A nejen děti. Mají lidi z našeho okolí nějaké otázky? Jsme jim (my křesťané) v něčem výzvou? Nemáme víru a náboženství jen jako svou soukromou věc, která nejlépe nemá být vůbec vidět, slyšet?

Od stolu Páně jsme četli text z 2. epištoly Janovy. Autor se představuje jako Starší (presbyter) a píše jakési paní s dětmi a má radost, že našel mezi nimi nějaké, které žijí v pravdě. Onou "paní" se pravděpodobně myslí janovský sbor (církve), ten Starší, který jí píše, má autoritu a snaží se společenství sboru vést na správnou cestu víry.

Ať už je adresátem celý sbor nebo jen nějaká paní s dětmi, zaznívá zde pochvala, že aspoň někteří žijí v pravdě, přijali a pochopili evangelium; pak ale následuje výzva: *abychom milovali jedni druhé. A to je láska: žít podle Božích přikázání.* Janovské sbory byly ohroženy gnózi. Učením, pro které je hmotný, pozemský svět méněcenný, podobně pozemský Ježíš není důležitý, jde přece hlavně o duchovno. Proti tomu ale opakovaně zaznívá důraz na lásku, život na zemi mezi lidmi podle přikázání. Když Ježíš umyl učedníkům nohy, byla to velmi fyzická a přízemní služba. Pak vyzval učedníky: také vy umývejte jeden druhému nohy. Život víry není zbožné hledění k nebi. Život podle přikázání, život v lásce - to je to, co doplňuje ona vyprávění příběhů. I to možná někdy nelogicky altruistické chování může být výzvou, podnětem k otázkám a hledání, co za tím je.

Takových nároků... na nás křesťany.

Žít víru autenticky (ale jde to jinak?). Být výzvou k otázkám. Nestydět se. O své víře mluvit slovy i tím, jak žijeme. Nebát se (ani doma, ani ve společnosti) dělat to, co je správné, třeba také být jiní (než většina). Náš dnešní starozákonní text (Ex 13) končí větou: *To bude jako znamení na tvé ruce a jako pásek na čele mezi tvýma očima. Neboť pevnou rukou nás vyvedl Hospodin z Egypta.* Židé si při modlitbě dávají na sebe viditelná znamení své víry. Je to připomínka něčeho důležitého pro ně samé, je to také veřejné vyznání a tím je to výzva k otázce. Abych řekl něco o své víře: Pevnou rukou nás vyvedl Hospodin z Egypta... To je základ, východisko. Naší víry, slavení velikonoc. Východisko naděje. Pro život - třeba v terezínském ghettu.

Hospodin nás vyvádí z našich otroctví. Věříme tomu? Je to základ, na kterém stojíme? Pak to ostatní, o čem jsem tady mluvila, z toho vyplývá. Pak - když stojíme na tom základu - tak až se

nás někdo zeptá - proč zpíváš; kde bereš v tomto čase pokoj; co dělat, když jde všechno od deseti k pěti;... tak možná tušíme, jak odpovědět.

Pane Bože, prosíme o víru. Živou, autentickou, odvážnou, nosnou. Prosíme, abychom o tobě uměli srozumitelně mluvit a svědčit.

Píseň: 443 *Přijď, králi věčný náš (K 34)*

Ohlášky, sbírka

Píseň: Svítá 109 *Jak vzácnou přízeň (Amazing grace)*

Přímlovná modlitba, Otče náš

Poslání: Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův. (Ga 6,2)

Požehnání: Neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš. (Joz 1,9)

Píseň: Svítá 120 *Jednou budem dál*